

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 333

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 noiembrie 1997

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 57 din 25 martie 1997 privind excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	2-3	Decizia nr. 342 din 29 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.....	9-11
		★	
Decizia nr. 426 din 30 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 354 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	11-12
		★	
★		Decizia nr. 355 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	12-13
Decizia nr. 82 din 29 aprilie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 3 din Legea organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat nr. 1/1970.....	4-6		
		★	
Decizia nr. 131 din 22 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	7	Decizia nr. 356 din 30 septembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	13-14
		★	
Decizia nr. 385 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	8	Decizia nr. 380 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	14-15
		★	
★		Decizia nr. 381 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 57*)**

din 25 martie 1997

privind excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 28 ianuarie 1997, 30 ianuarie 1997, 6 februarie 1997, 7 februarie 1997 și 12 februarie 1997, pronunțate în dosarele nr. 493/1996, nr. 2.549/1996, nr. 2.599/1996, nr. 2.632/1996, nr. 2.963/1996, nr. 2.971/1996, nr. 2.878/1996, nr. 2.719/1996, nr. 2.546/1996, nr. 2.545/1996, nr. 2.499/1996, nr. 2.495/1996, nr. 2.598/1996, nr. 3.937/1996, nr. 2.641/1996, nr. 1.257/1996, nr. 3.215/1996, nr. 3.138/1996, nr. 3.026/1996, nr. 2.995/1996, nr. 1.162/1996, nr. 1.156/1996 și nr. 2.173/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocate de reclamantii-intimați Pătrașcu Neculae, Pătrașcu Vasilica, Konstantin Johanna, Vegh Blanka, Doboly Olga, Bălănescu Adrian, Tănăsescu Sanda Alice Eugenia, Luca Constantin Octavian, Zamfir Constanța Viorica, Nicolae Doina Mariana, Konstantin Alexander, Constantinescu Viorica Marilena, Crupariu Anca, Popovici Ioana Smaranda, Negulescu Felicia, Vișoiu Mihai, Vișoiu Cosmin, Zaharescu Lucia Alexandra, Stoenescu D. Mihail, Căruntu Ioana Mihaela, Maria Eugenia Ciordas, Ioana Mariana, Bratu Vladimir, Costin Mircea Dan, Costin Rodica, Cherteș Ioan, Cherteș Laura, Popa Mihail, Merlescu Georgel, Petrescu Valeriu Athanase, Mărgăritescu Carmina, Petrescu Mirca, Ivănuș Ion, Pavel Matei și Ceaușescu Aurel.

Excepțiile formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 164C/1997, nr. 165C/1997, nr. 166C/1997, nr. 167C/1997, nr. 168C/1997, nr. 169C/1997, nr. 170C/1997, nr. 171C/1997, nr. 172C/1997, nr. 173C/1997, nr. 174C/1997, nr. 175C/1997, nr. 176C/1997, nr. 177C/1997, nr. 178C/1997, nr. 179C/1997, nr. 180C/1997, nr. 181C/1997, nr. 182C/1997, nr. 183C/1997, nr. 184C/1997, nr. 185C/1997 și nr. 186C/1997.

Majoritatea excepțiilor sunt în esență identice, susținându-se că prevederile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă încalcă principiile statornicite în art. 1 alin. (3), art. 11, art. 15, art. 16, art. 20, art. 21, art. 41 alin. (1), art. 49, art. 125, art. 128, art. 130 și art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție. De asemenea, se consideră că dispozițiile atacate contravin pactelor și tratatelor internaționale la care România este parte.

Excepțiile invocate în dosarele nr. 2.878/1996, nr. 1.257/1996, nr. 3.026/1996 și nr. 2.995/1996, aparținând Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, nu au fost motivate.

În Dosarul nr. 2.598/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă se constată, din încheiere, că sesizarea privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, însă din examinarea concluziilor scrise, depuse în motivarea excepției de Căruntu Ioana Mihaela, reclamantă-intimată în dosarul sus-menționat, rezultă că aceasta se referă la dispozițiile art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1997, instanța supremă apreciază excepțiile invocate ca neîntemeiate, textele atacate fiind constituționale.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate invocate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 165C/1997, nr. 166C/1997, nr. 167C/1997, nr. 168C/1997, nr. 169C/1997, nr. 170C/1997, nr. 171C/1997, nr. 172C/1997, nr. 173C/1997, nr. 174C/1997, nr. 175C/1997, nr. 176C/1997, nr. 177C/1997, nr. 178C/1997, nr. 179C/1997, nr. 180C/1997, nr. 181C/1997, nr. 182C/1997, nr. 183C/1997, nr. 184C/1997, nr. 185C/1997 și nr. 186C/1997 la Dosarul nr. 164C/1997, care a fost primul înregistrat, urmând să se pronunțe asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

examinând actele și lucrările dosarelor, încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile atacate raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepțiile, fiind legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1997 și nr. 255 din 22 octombrie 1997, prin care, pe de o parte, s-a constatat că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (1) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepțiile privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt lipsite de obiect, urmând să nu fie rezolvate ca vădit nefondate.

De asemenea, urmează să fie respinse ca vădit nefondate și excepțiile privind dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate invocate în fața Curții Supreme de Justiție — Secția civilă de Pătrașcu Neculae, Pătrașcu Vasilica, Konstantin Johanna, Vegh Blanka, Doboly Olga, Bălănescu Adrian, Tănăsescu Sanda Alice Eugenia, Luca Constantin Octavian, Zamfir Constanța Viorica, Nicolae Doina Mariana, Konstantin Alexander, Constantinescu Viorica Marilena, Crupariu Anca, Popovici Ioana Smaranda, Negulescu Felicia, Vișoiu Mihai, Vișoiu Cosmin, Zaharescu Lucia Alexandra, Stoenescu D. Mihail, Căruntu Ioana Mihaela, Maria Eugenia Ciordas, Ioana Mariana, Bratu Vladimir, Costin Mircea Dan, Costin Rodica, Cherteș Ioan, Cherteș Laura, Popa Mihail, Merlescu Georgel, Petrescu Valeriu Athanase, Mărgăritescu Carmina, Petrescu Mirca, Ivănuș Ion, Pavel Matei și Ceaușescu Aurel în dosarele nr. 493/1996, nr. 2.549/1996, nr. 2.599/1996, nr. 2.632/1996, nr. 2.963/1996, nr. 2.971/1996, nr. 2.878/1996, nr. 2.719/1996, nr. 2.546/1996, nr. 2.545/1996, nr. 2.499/1996, nr. 2.495/1996, nr. 2.598/1996, nr. 3.937/1996, nr. 2.641/1996, nr. 1.257/1996, nr. 3.215/1996, nr. 3.138/1996, nr. 3.026/1996, nr. 2.995/1996, nr. 1.162/1996, nr. 1.156/1996 și nr. 2.173/1995, privind:

— dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;

— dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că excepțiile invocate în legătură cu aceste prevederi sunt lipsite de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 25 martie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 426

din 30 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Zaharescu Lucia Alexandra împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 57 din 25 martie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22 octombrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 octom-

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 6 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.499/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Zaharescu Lucia Alexandra.

Prin Decizia nr. 57 din 25 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, constatând că prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, s-a înlăturat obiectul excepției de neconstituționalitate.

Ministerul Public a recursului în anulare și că nu există nici o legătură între aceste dispoziții legale și prevederile art. 15 din Constituție, invocate prin excepție.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 57 din 25 martie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Zaharescu Lucia Alexandra, solicitând să se constate neconstituționalitatea art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, deoarece „regimul privilegiat pe care-l conferă legea procurorului general să atace o hotărâre civilă, deși nu a fost parte în procesul civil“, „înfrânge toate principiile dreptului procedural civil și substanțial civil“. Referitor la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, recurenta pune în discuție „faptul dacă înainte de modificarea acestui text pe perioada cât el și-a produs efectele era sau nu constituțional“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că „excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect“.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Zaharescu Lucia Alexandra împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 57 din 25 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 82*)

din 29 aprilie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 3
din Legea organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat nr. 1/1970**

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 3 din Legea organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat nr. 1/1970,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul privește și dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, deși excepția de neconstituționalitate a avut ca obiect, exclusiv, art. 330¹ din același cod.

Deoarece, potrivit practicii jurisdicționale a Curții Constituționale, nu se poate invoca în mod direct, în recurs, excepția de neconstituționalitate, rezultă că recursul formulat este neîntemeiat. De altfel și critica pe fond nu poate fi reținută, întrucât, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 septembrie 1996, faptul că recursul în anulare poate fi exercitat numai de către Ministerul Public nu este contrar Constituției.

Nu poate fi reținut nici motivul potrivit căruia Curtea trebuia să arate dacă art. 330¹ din Codul de procedură civilă „era sau nu constituțional“ înainte de modificarea adusă textului prin Legea nr. 17/1997, întrucât, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, pot forma obiectul unei excepții de neconstituționalitate numai prevederile legale în vigoare la data pronunțării deciziei.

invocată de recurenta Societatea Comercială „T.M.U.C.B.“ — S.A., Filiala Suceava, în Dosarul nr. 1.794/1996 al Curții de Apel Suceava.

Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 16 aprilie 1997, în absența părților legal citate și în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp

pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 23 aprilie 1997 și, apoi, la data de 29 aprilie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 1996, Curtea de Apel Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. 3 din Legea organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat nr. 1/1970, invocată de recurenta Societatea Comercială „T.M.U.C.B.” — S.A., Filiala Suceava, în Dosarul nr. 1.794/1996.

Motivul invocării excepției este, potrivit încheierii de sesizare, faptul că Legea nr. 1/1970, „fiind un act normativ specific sistemului socialist, contravine principiilor de funcționare a societăților comerciale care, având caracter privat, sunt supuse prevederilor contractului colectiv de muncă”. În plus, prin note scrise, autoarea excepției susține că Legea nr. 1/1970 este caducă, neavând suport în cazul societăților comerciale particulare, că disciplina muncii în sistemul socialist „a reprezentat o frână în realizarea productivității muncii”, prevederile art. 13 alin. 3 fiind doar în avantajul salariatului, că practica Plenului Tribunalului Suprem a statuat că litigiul trebuie judecat în fond, în lipsa cercetării prealabile a faptei ce constituie abatere, și că Legea nr. 1/1970 ar trebui să fie abrogată în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție.

Asupra excepției de neconstituționalitate invocată de recurentă, Curtea de Apel Suceava își exprimă opinia, în sensul că excepția trebuie respinsă ca nefondată, arătând, în esență, următoarele:

— dispozițiile art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970, respectiv că sancțiunea disciplinară se aplică numai după cercetarea prealabilă a faptei ce constituie abatere, ascultarea salariatului și verificarea susținerilor făcute de acesta în apărare, au caracterul unor măsuri de protecție a personalului împotriva unor sancțiuni disciplinare nejustificate, de asigurare a respectării dreptului de apărare prevăzut de art. 24 din Constituție;

— în asigurarea ordinii de drept, art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970 dezvoltă norma generală cuprinsă în art. 100 alin. (1) din Codul muncii, potrivit căruia abaterea disciplinară se sancționează „în condițiile legii”, ceea ce pune în cauză ordinea publică care, sub sancțiunea nulității absolute, nu poate fi modificată prin dispoziții judecătorești arbitrare și „prin clauze incluse în contractul colectiv de muncă, defavorabile salariaților”;

— normele atacate de recurentă ca neconstituționale „concordă” cu prevederile Constituției, nefiind în situația de a fi abrogate în temeiul art. 150 alin. (1) din aceasta.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a solicitat celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului puncte de vedere.

În punctul său de vedere, Guvernul apreciază că nu se poate reține neconstituționalitatea art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970, în esență pentru următoarele motive:

— excepția de neconstituționalitate a fost invocată fără a se menționa care sunt prevederile constituționale încălcate de art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970;

— textul atacat nu contravine art. 24 din Constituție, potrivit căruia „Dreptul la apărare este garantat”, și constituie o garanție procedurală pentru stabilirea cât mai exactă a faptelor ce constituie abateri disciplinare, pe de o parte, iar pe de altă parte, reprezintă garantarea dreptului angajaților de a se apăra împotriva sancțiunilor disciplinare.

— art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970 concordă și cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul supremației legii, „întrucât regimul răspunderii disciplinare a salariaților și procedura de stabilire a acestei răspunderi juridice sunt reglementate prin lege”;

— faptul că Legea nr. 1/1970 este anterioară Constituției nu este prin el însuși un motiv întemeiat de a considera neconstituțional art. 13 alin. 3, de vreme ce acesta este în concordanță cu regimul unitar de protecție a cetățenilor din punct de vedere al drepturilor și îndatoririlor fundamentale, instituit de Constituție prin art. 16 alin. (1) și (2), prin art. 24 și prin art. 38 alin. (1).

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză, concluziile procurorului, precum și prevederile art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate, deși dispoziția legală atacată este anterioară Constituției, deoarece instanța judecătorească în fața căreia a fost invocată nu s-a pronunțat asupra abrogării textului potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și pentru că, pe baza prevederilor legale atacate ca neconstituționale, s-au stabilit raporturile juridice după intrarea în vigoare a Constituției din anul 1991.

În fond, se constată că textul art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970 este atacat fără a se arăta ce prevederi constituționale ar încălca și că motivul invocării excepției se reduce doar la aplicabilitatea acestuia societăților comerciale, „care, având caracter privat, sunt supuse prevederilor contractului colectiv de muncă”.

În această situație, față de susținerile autoarei excepției, trebuie stabilit dacă prevederile art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970, raportate la noile realități economico-sociale de după 22 decembrie 1989 și la dispozițiile constituționale, își mai păstrează puterea obligatorie față de orice categorie de patroni.

Legea nr. 1/1970, astfel cum rezultă din titlul și din conținutul ei, se referă la disciplina muncii în fostele unități socialiste de stat, pentru celelalte persoane juridice existând doar recomandarea, cuprinsă în art. 28 alin. 2 din lege, de a stabili reglementări corespunzătoare cu privire la organizarea și disciplina muncii.

Potrivit art. 1 din lege, „organele de conducere ale unităților socialiste de stat” răspund „pentru adoptarea măsurilor necesare în vederea îndeplinirii integrale și la timp a sarcinilor de plan, pentru respectarea principiilor și normelor disciplinei socialiste”, având printre atribuții și „organizarea științifică a producției și muncii prin repartizarea tuturor salariaților pe locuri de muncă și precizarea atribuțiilor și răspunderilor lor”, cât și prin „exercitarea unui control permanent și exigent asupra modului de îndeplinire a sarcinilor” [art. 1 alin. 2 lit. b) din Legea nr. 1/1970]. În mod corespunzător, conform art. 3 alin. 2 din aceeași lege, ingineri-șefi, șefii de secții și de ateliere, șefii de servicii, conducătorii tuturor compartimentelor de muncă au datoria de a respecta în muncă, în vederea îndeplinirii integrale a planului și îmbunătățirii activității sectoarelor respective. Or, în aceste condiții, este evident că legea a avut în vedere ca prin respectarea regulilor de disciplină a

unităților de stat, afirmația că disciplina muncii ar fi constituit „o frână în realizarea productivității muncii”, din acest punct de vedere și cel puțin teoretic, neavând vreun suport. În fond, încadrarea salariaților într-o anumită disciplină, cerută de buna funcționare a persoanelor juridice cu care au încheiat contract individual de muncă, este o cerință general valabilă, indiferent de sistemul economic în care se stabilesc raporturile de muncă.

Susținerea că prevederile art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970 ar crea o situație favorabilă doar salariatului nu este într-un tot exactă, pentru că, efectuând cercetarea prealabilă a faptei ce constituie abatere, ascultarea salariatului și verificarea susținerilor făcute de acesta în apărare împiedică pe cel ce poate dispune sancționarea disciplinară, mai ales în cazul desfacerii contractului individual de muncă, să ia această măsură împotriva unui salariat disciplinat, conștiincios și util, care este victima unei reclamații neîntemeiate, abuzive sau făcute cu rea-credință.

În ceea ce privește practica fostului Tribunal Suprem, acesta a fost constant în a aprecia că neefectuarea formalităților prevăzute la art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970 constituie cauză de nulitate absolută a desfacerii contractului individual de muncă din inițiativa unității. Nici decizia Plenului fostului Tribunal Suprem, dată drept exemplu de Societatea Comercială „T.M.U.C.B.” — S.A., Filiala Suceava, nu contrazice această poziție, ea referindu-se la situația în care salariatul, convocat să dea explicații asupra abaterii săvârșite, se sustrage cercetării faptelor săvârșite și când instanța, din acest motiv, judecă litigiul în fond.

Cu privire la abrogarea Legii nr. 1/1970 în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție, este de observat că sesizarea Curții s-a făcut numai asupra art. 13 alin. 3 din lege. Or, prevederile acestuia, care în fapt asigură protecția salariatului în fața eventualelor abuzuri ale celui ce are puterea de a-l sancționa disciplinar, nu contravin dispozițiilor constituționale privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii sau discriminări, principiului supremației legii, garantării dreptului la apărare și neîngrădirii dreptului la muncă, cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), în art. 24 și în art. 38 alin. (1) din Constituție.

Stabilind că art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970 nu contravine în general normelor constituționale, se constată totuși că în ceea ce privește persoanele juridice care, în

prezent, au obligația ca, în cadrul raporturilor de muncă stabilite cu angajații lor, să se conformeze prevederilor acestuia, trebuie distins între continuatoarele fostelor unități socialiste de stat, respectiv agenții economici proveniți din transformarea acestora, în temeiul Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, precum și instituțiile publice, pe de o parte, și societățile comerciale private, constituite potrivit Legii nr. 31/1990, pe de altă parte.

Astfel, Legea nr. 15/1990, prin art. 1, statuează că fostele unități economice de stat, indiferent de organul în subordinea căruia își desfășoară activitatea, se organizează și funcționează sub formă de regii autonome sau societăți comerciale. Aceste societăți comerciale, prin transferul proprietății de stat către sectorul privat, respectiv prin distribuirea echivalentului a 30% din capitalul lor social către cetățenii români îndreptățiți, au devenit, în condițiile Legii privatizării societăților comerciale nr. 58/1991, societăți comerciale private. În consecință, numai regiile autonome înființate ca rezultat al transformării fostelor unități socialiste de stat sunt persoanele juridice cărora, în prezent, li se pot aplica prevederile art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970, întrucât această transformare nu a avut ca semnificație schimbarea regimului juridic al raporturilor de muncă. De asemenea, aceste prevederi sunt aplicabile și instituțiilor publice, ca organe ale statului care intrau în sfera de reglementare a art. 13 alin. 3 din Legea nr. 1/1970.

În ceea ce privește societățile comerciale constituite conform prevederilor Legii nr. 31/1990, ca și în cazul societăților comerciale cu capital majoritar de stat, privatizate în condițiile Legii nr. 58/1991, acestea fiind cu capital privat și neavând vreun corespondent în economia socialistă, în contextul căreia a fost elaborată și aplicată și Legea nr. 1/1970, este evident că prevederile art. 13 alin. 3 din lege nu le pot fi aplicabile. Dacă li s-ar aplica prevederile acestui articol, ar însemna să se extindă aplicarea legii dincolo de voința legiuitorului, care, așa cum s-a arătat pentru alte unități economice decât cele de stat, și anume cele cooperatiste și obștești, a precizat că legea are numai semnificația unei recomandări. În reglementarea raporturilor de muncă stabilite între aceste societăți comerciale și salariații lor, o importanță deosebită o are contractul colectiv de muncă.

Având în vedere toate aceste considerente, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite în parte excepția de neconstituționalitate privind art. 13 alin. 3 din Legea organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat nr. 1/1970, invocată de Societatea Comercială „T.M.U.C.B.” — S.A., Filiala Suceava, în Dosarul nr. 1.794/1996 al Curții de Apel Suceava, și constată că prevederile acestuia sunt abrogate în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție, în măsura în care se referă la societățile comerciale.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 29 aprilie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,

Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 131*)

din 22 mai 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa — președinte
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 28 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.218/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de intimatul-reclamant Popp Ștefan Mircea.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate, reglementând „exercitarea recursului în anulare de către procurorul general”, precum și „posibilitatea declarării recursului în anulare oricând”, încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 20 și ale art. 128 din Constituție, precum și ale art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Popp Ștefan Mircea în Dosarul nr. 3.218/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 22 mai 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Nicolae Popa

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 385
din 14 octombrie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Mihai Constantinescu — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Popp Ștefan Mircea împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 131 din 22 mai 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 7 octombrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 28 februarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.218/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de intimatul-reclamant Popp Ștefan Mircea.

Prin Decizia nr. 131 din 22 mai 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate. În considerentele acestei decizii s-a reținut, pe de o parte, că asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și nr. 255 din 22 octombrie 1996, constatând că textul este constituțional și că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei soluții. Pe de altă parte, în ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut că, prin Legea nr. 17/1997, recursul în anulare poate fi declarat de procurorul general numai în termen de 6 luni, iar nu oricând, așa cum se susține de către autorul excepției.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 131 din 22 mai 1997 partea a declarat recurs, în termen legal, deoarece consideră că art. 330 din Codul de procedură civilă, care reglementează exercitarea numai de către procurorul general a recursului în anulare, „crează inegalitate de tratament pentru părțile în proces”, fiind în totală

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Popp Ștefan Mircea împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 131 din 22 mai 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PREȘEDINTE
dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

contradicție cu art. 128 din Constituție și cu principiul „judecării în mod echitabil”, înscris în art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, la care România este parte. Prin cererea de recurs, s-a restrâns deci critica deciziei atacate, numai la prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, această decizie fiind, în consecință, definitivă în ceea ce privește art. 330¹ din același cod.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neintemeiată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Egalitatea părților în procesul civil nu poate fi redusă numai la exercitarea directă a căilor de atac, ci are determinări mai largi. De aceea principiul egalității nu exclude, ci chiar presupune un tratament diferențiat, ținând seama de natura autorităților publice și de atribuțiile acestora. Chiar dacă s-ar lua în considerare faptul că recursul în anulare poate fi declarat numai de procurorul general, se constată că celelalte părți din proces au posibilitatea exercitării căilor de atac în temeiul art. 304 pct. 4 sau al art. 317 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

În acest sens, în Decizia Curții Constituționale nr. 73/1996 s-a statuat că „egalitatea părților în procesul civil nu poate fi redusă numai la exercitarea directă a căilor de atac” și că art. 16 alin. (1) din Constituție „privește egalitatea părților în fața legii și a autorităților publice, nu egalitatea de tratament juridic al acestora în raport cu cea aplicată autorităților publice”. De asemenea, prin Decizia nr. 96/1996 s-a statuat că art. 128 din Constituție nu interzice ca o cale de atac ce privește exclusiv un interes public, cum este recursul în anulare, să poată fi exercitată numai de Ministerul Public. De aceea exercitarea recursului în anulare de către Ministerul Public nu este contrară nici prevederilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului la care face referire recurentul.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 342
din 29 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Raul Petrescu — procuror
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 septembrie 1997, în prezența reclamantei și a procurorului, în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 18 septembrie 1997, apoi pentru data de 29 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 octombrie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 4.677/1996, Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de pârâții Tatu Vasile, Tatu Ioan și Tatu Gheorghe, în proces cu Kopp Cristina-Simona, într-o cauză civilă, „pentru sistare indiviziune“.

Autorii excepției de neconstituționalitate a art. 47 din Legea nr. 18/1991 contestă dreptul reclamantei de a dobândi prin moștenire o cotă-parte din dreptul de proprietate asupra unei suprafețe de teren. În motivarea acestei opinii se susține că textul menționat, făcând parte dintr-o lege anterioară Constituției, contravine art. 41 alin. (2) din Constituție, text care prevede că „cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor“.

Textul art. 47 din Legea nr. 18/1991, a cărui constituționalitate se contestă, este următorul:

„Persoanele fizice care nu au cetățenia română și domiciliul în România, precum și persoanele juridice care nu au naționalitate română și sediul în România nu pot dobândi în proprietate terenuri de orice fel prin acte între vii.

Persoanele prevăzute în alineatul precedent, care dobândesc în proprietate terenuri prin moștenire, sunt obligate să le înstrăineze în termen de un an de la data dobândirii, sub sancțiunea trecerii în mod gratuit a acestora în proprietatea statului și în administrarea Agenției pentru Dezvoltare și Amenajare Rurală.

Persoanele prevăzute la alin. 1, care nu dobândesc în proprietate terenuri înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt obligate să le înstrăineze în termen de un an de la această dată, sub sancțiunea trecerii în mod gratuit a terenurilor în proprietatea statului și în administrarea Agenției pentru Dezvoltare și Amenajare Rurală.“

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că

nefăcând trimitere la lege, nu îngăduie aplicarea alin. 2 al art. 47 din Legea nr. 18/1991, potrivit căruia străinii și apatrizii pot dobândi, prin moștenire, terenuri în proprietate, dar au obligația de a le înstrăina în termen de un an. Excepția privește, în egală măsură, art. 47 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, care, circumstanțiind interdicția de dobândire a terenurilor de către persoanele respective, se referă la „acte între vii“, ceea ce are înțelesul că dobândirea prin acte pentru cauză de moarte este îngăduită de Legea fondului funciar.

Excepția are în vedere, tot astfel, în felul în care a fost formulată de autorii ei, înțelesul noțiunii de „cetățean străin“, folosită de Constituție, în raport și cu prevederile art. 47 din Legea nr. 18/1991; în opinia autorilor, prin *„cetățeni străini“* ar trebui să se înțeleagă orice persoană având cetățenie străină, chiar și în situațiile în care aceasta are dublă cetățenie, dintre care una română, și domiciliul în străinătate.

Judecătoria Sibiu, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în esență, pentru următoarele considerente:

— Constituția prevede, prin art. 41 alin. (2), că proprietatea privată este în mod egal ocrotită de lege, indiferent de titular și, de asemenea, prin art. 42, că dreptul de moștenire este garantat, fără a face distincție după cum moștenitorul este sau nu cetățean român;

— termenul de un an prevăzut la art. 47 din Legea nr. 18/1991 este un termen de decădere, la împlinirea căruia, stingându-se însuși dreptul subiectiv pe care titularul nu l-a exercitat, proprietatea asupra terenului trece în proprietatea statului. Așa fiind, moștenitorul dobândește un drept de proprietate afectat de un termen de decădere.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate s-au solicitat, potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, pentru următoarele motive:

— prin art. 41 alin. (2) partea finală din Constituție se stabilește în mod clar că cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor;

— art. 42 din Constituție garantează dreptul la moștenire, indiferent de titular;

— art. 47 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 nu face altceva decât să pună de acord cele două texte din Constituție, recunoscând dreptul de moștenire cetățeanului străin asupra unui teren, de îndată ce succesiunea s-a deschis, dacă cel în cauză are vocațiune succesorală, legală sau testamentară, dar interzicându-i să-l dețină mai mult de un an, interval în care terenul trebuie înstrăinat, sub sancțiunea trecerii lui, în mod gratuit, în proprietatea statului;

— așa fiind, dreptul de proprietate dobândit prin moștenire își modifică conținutul material, pentru a se putea concilia garantarea dreptului la moștenire cu interdicția dobândirii terenurilor de către un străin, în sensul că, prin subrogație reală, locul bunului — dacă înstrăinarea nu se

— conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, potrivit art. 41 alin. (1) partea a doua din Constituție, ceea ce s-a și făcut prin art. 47 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare și actele dosarului, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reclamantei și cele ale procurorului, precum și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Deși Legea nr. 18/1991 este anterioară Constituției, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate a art. 47 din această lege, fiind vorba despre efecte pe care legea — în vigoare și în prezent — le produce după adoptarea Constituției.

Față de conținutul textului art. 47 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, care privește „persoanele fizice care nu au cetățenia română și domiciliul în România“, precum și „persoanele juridice care nu au naționalitate română și sediul în România“, dispunând că toate aceste persoane „nu pot dobândi în proprietate în România terenuri de orice fel prin acte între vii“, este de observat că acesta are în vedere străinii și apatrizii care au domiciliul în străinătate, interzicându-le să dobândească în proprietate terenuri prin acte între vii; rezultă că străinii și apatrizii care au domiciliul în România pot să dobândească terenuri. Concluzia este valabilă și pentru persoanele juridice străine care ar avea sediul în România, deși în prezent, potrivit legii române, persoanele juridice cu sediul în România au naționalitatea română.

Or, art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție, prevăzând imperativ că „străinii și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor“, nu face nici o distincție privind domiciliul străinilor și al apatrizilor, ceea ce duce neîndoielnic la concluzia că, oriunde ar domiciliu, aceste persoane nu pot dobândi terenuri în țara noastră.

Cât privește persoanele juridice străine, acestea nu sunt nemijlocit avute în vedere în reglementarea constituțională menționată. Este însă neîndoielnic că nici acestea — indiferent unde și-ar afla sediul — nu pot dobândi în proprietate terenuri în România.

Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra problemelor privind raportul dintre cetățenia persoanelor fizice și naționalitatea persoanelor juridice, atunci când a examinat constituționalitatea Legii privind modificarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, prin Decizia nr. 73 din 16 aprilie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 29 aprilie 1997. Prin modificarea Legii investițiilor străine — modificare a cărei constituționalitate a fost confirmată prin decizia menționată — s-a consacrat, din nou, indirect dar neîndoielnic, că numai persoanele juridice de naționalitate română pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.

Textul art. 47 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 limitează, pentru persoanele fizice sau juridice străine, dreptul de a dobândi terenuri în România prin acte între vii. Rezultă — și alineatul al art. 47 se referă expres la această soluție — că străinii și apatrizii, respectiv persoanele juridice de naționalitate străină, pot dobândi în România terenuri prin acte *mortis causa*.

Or, prevederea din art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție nu îngăduie nici un fel de distincție între categoriile de acte juridice prin care terenurile ar fi dobândite

mentare prin lege a condițiilor în care o asemenea dobândire ar putea avea loc.

Așa fiind, rezultă fără îndoială că textul art. 47 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 este în întregime potrivit prevederilor constituționale menționate.

Textul alin. 2 al art. 47 din Legea nr. 18/1991 cuprinde o reglementare care nu reprezintă decât consecința consacării, prin alin. 1, în dezacord cu prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, a dreptului străinilor, apatrizilor și persoanelor juridice de naționalitate străină de a dobândi în proprietate terenuri prin moștenire.

Ca urmare, alin. 2 al art. 47 este, deopotrivă cu alineatul ce îl precedă, neconstituțional.

Trebuie, de altfel, observat că — independent de argumentele evocate, din care rezultă neconstituționalitatea primelor două alineate ale art. 47 din Legea nr. 18/1991 — alin. 2 al acestui articol consacră, pentru ipoteza în care dobânditorul terenurilor — străin sau apatrid — nu dă urmare obligației prevăzute de acest text, de a înstrăina în termen de un an suprafața moștenită, o măsură sancționatorie având, la rândul ei, un caracter neconstituțional.

Este vorba despre trecerea terenurilor, în mod gratuit, în proprietatea statului, ceea ce echivalează cu o veritabilă confiscare, interzisă de art. 41 alin. (7) din Constituție. Într-adevăr, o asemenea măsură, care privește bunuri dobândite licit, nu are nici caracterul unei sancțiuni contravenționale și nici pe acela al unei pedepse, spre a se putea, eventual, justifica prin aplicarea prevederilor art. 41 alin. (8) al legii fundamentale.

Astfel, chiar dacă dispozițiile din lege, ce îngăduie dobândirea, de către străini și apatrizi, a unor terenuri prin acte *mortis causa*, ar fi constituționale, ceea ce nu este cazul, sancțiunea prevăzută în alin. 2 al art. 47 din lege, fiind potrivit dispozițiilor constituționale, ar face inoperantă obligația consacrată prin textul respectiv.

În ceea ce privește alin. 3 al art. 47 din Legea nr. 18/1991, care stabilește termenul de un an pentru înstrăinarea terenurilor dobândite în proprietate de către persoanele fizice și juridice străine, înainte de intrarea în vigoare a legii, precum și sancțiunea trecerii lor în mod gratuit în proprietatea statului, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, de asemenea, textul nu se află în concordanță cu dispozițiile constituționale. Aceasta deoarece termenul de un an de la data intrării în vigoare a legii și-a produs efectele, fiind astfel expirat, iar măsura confiscării — ceea ce reprezintă de fapt trecerea gratuită a pământului în proprietatea statului — este interzisă de art. 41 alin. (7) din Constituție, în cazul averii dobândite licit, alin. (8) al aceluiași articol statuând că numai bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții pot fi confiscate. Or, ipoteza alin. 3 al art. 47 din Legea fondului funciar se referă la o dobândire licită a terenurilor.

Referitor la chestiunea ridicată de autorii excepției de neconstituționalitate — dacă cetățenii români care au și o altă cetățenie urmează să fie asimilați străinilor sub aspectul dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor —, aceasta reprezintă un punct de vedere al părților, întrucât o asemenea problemă nu decurge din textul art. 47 al Legii nr. 18/1991. Așa fiind, urmează ca instanța judecătorească să se pronunțe asupra ei, având în vedere că, atunci când Constituția a dorit ca cele două categorii de persoane fizice să nu aibă același statut juridic, a prevăzut-o în mod expres, ca în art. 16 alin. (3) — „persoana care are numai cetățenie română“ — în legătură cu ocuparea funcțiilor și

Pentru considerentele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Tatu Vasile, Tatu Ioan și Tatu Gheorghe în Dosarul nr. 4.677/1996 al Judecătoriei Sibiu și constată că dispozițiile art. 47 alin. 1, 2 și 3 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție.

Definitivă și obligatorie.

Prezenta decizie se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din 29 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354

din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Mihaela Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 septembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 21 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.813/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de intimata-reclamantă Mihaela Elena.

Prin Decizia nr. 56 din 20 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, ținând seama de practica sa jurisdicțională în această privință așa cum rezultă din Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, devenită definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, precum și din deciziile nr. 35 și 37 din 25 februarie 1997, publicate în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997 și nr. 82 din 6 mai 1997.

Împotriva deciziei sus-menționate Mihaela Elena a declarat recurs, în termen legal, deoarece „Curtea Constituțională nu a avut în vedere toate implicațiile intervenției Parchetului General într-un proces civil de revendicare a unui bun imobil”, în special în ceea ce privește atingerea adusă dreptului de proprietate, „drept ocrotit și garantat de art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție”, și întrucât această intervenție este considerată „o imixtiune a puterii executive în domeniul puterii judecătorești”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția invocată este vădit nefondată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Critica adusă de recurentă Deciziei nr. 56 din 20 martie 1997 este neîntemeiată, întrucât recursul în anulare nu este contrar în nici un fel dreptului de proprietate, ale cărui garanție și ocrotire constituțională presupun ca el să fi fost legal dobândit.

În ceea ce privește eventualele atingeri aduse dreptului de proprietate, prin declararea recursului în anulare, se constată că aceasta nu este o problemă de

constituționalitate, ci de legalitate, deoarece interesele celui în cauză nu se pot realiza decât pe temeiul unui drept legal dobândit, ceea ce urmează să fie soluționat prin judecarea recursului în anulare declarat.

În legătură cu motivul de recurs legat de instituirea de către legiuitor a unei atribuții exclusive pentru o anume

autoritate publică, cum este declararea recursului în anulare de către procurorul general, Curtea apreciază că, fiind justificată de un interes public, nu încalcă principiul egalității și nu constituie o imixtiune în atribuțiile puterii judecătorești, cât timp soluționarea recursului în anulare este de competența instanțelor judecătorești.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Mihaela Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 355 din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Scodreanu Aurelia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 septembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 21 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 1.673/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Scodreanu Aurelia.

Prin Decizia nr. 56 din 20 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, având în vedere practica sa jurisdicțională, așa cum rezultă din Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 93 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din

17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997 Scodreanu Aurelia a declarat recurs în termen legal, invocând faptul că nu a fost citată la judecarea excepției, fiind astfel lipsită de dreptul la apărare.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivul de recurs invocat, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs invocat este neîntemeiat, deoarece, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în redactarea inițială, atunci când consideră că excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată, Curtea Constituțională poate hotărî, cu unanimitate de voturi, să respingă excepția fără citarea părților, iar recursul declarat împotriva acestei decizii se judecă întotdeauna în ședința publică și cu citarea părților.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Scodreanu Aurelia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 356

din 30 septembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Păunescu Alexandra Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 septembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.819/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Păunescu Alexandra Maria, Dobrescu George Alexandru și Moroșanu Mihai Ion Vladimir.

Prin Decizia nr. 56 din 20 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect. Această soluție a avut în vedere modificarea textului atacat prin Legea nr. 17/1997, în sensul că recursul în anulare se poate declara numai în termen de 6 luni, pentru motivele prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997 Păunescu Alexandra Maria a declarat recurs, în termen legal, reiterând motivele invocate în

susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. De asemenea, recurenta ridică, direct în recurs, neconstituționalitatea art. 330 din același cod, întrucât se creează „o profundă inegalitate în tratarea participanților la proces“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul privește dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, deși excepția de neconstituționalitate a avut, ca obiect, exclusiv art. 330¹ din același cod.

Deoarece, potrivit practicii jurisdicționale a Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate nu poate fi invocată în mod direct în recurs, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 42 din 4 martie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 23 aprilie 1997, rezultă că recursul formulat în ceea ce privește art. 330 din Codul de procedură civilă este neîntemeiat.

Referitor la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, critica prin care se reiterează motivele invocate în susținerea excepției nu poate fi reținută, întrucât recurenta omite dispozițiile Legii nr. 17/1997, potrivit cărora recursul în anulare poate fi exercitat numai înăuntrul termenului de 6 luni, în condițiile art. 330 pct. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Păunescu Alexandra Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 septembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 380

din 14 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Mihai Constantinescu — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Costea Silvia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 7 octombrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.233/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de intimata-reclamantă Costea Silvia.

Prin Decizia nr. 56 din 20 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, deoarece, în urma modificării textului prin Legea nr. 17/1997, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de procurorul general, ci numai în termen de 6 luni, pentru motivele prevăzute în art. 330 pct. 1 și pct. 2 din Codul de procedură civilă.

Împotriva deciziei sus-menționate Costea Silvia a declarat recurs, în termen legal, considerând că Legea nr. 17/1997 nu se poate aplica recursului în anulare declarat anterior și că excepția ar fi lipsită de obiect, deoarece s-ar putea invoca în fața instanței supreme ardivizarea

recursului în anulare, în raport cu prevederile Legii nr. 17/1997. Recurenta, în sprijinul acestor afirmații, reiterează argumentele folosite în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este vădit nefondată, fiind lipsită de obiect.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale, având efecte numai pentru viitor, nu pot privi decât neconstituționalitatea unor texte în vigoare, întrucât, altminteri, dacă s-ar referi la dispoziții legale abrogate sau în formă anterioară unei modificări, în mod necesar ele ar avea efecte retroactive, încălcând astfel prevederile art. 15 din Constituție. Pe cale de consecință, controlul exercitat de Curte pentru soluționarea excepției invocate poate privi numai art. 330¹ din Codul de procedură civilă după modificarea sa prin Legea nr. 17/1997. De asemenea, conform practicii sale curente, Curtea constată că aplicabilitatea prevederilor acestui articol la recursurile în anulare anterioare intrării în vigoare a legii menționate este o problemă de competență exclusivă a instanței judecătorești. De aceea motivele invocate în recurs sunt neîntemeiate.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 11 noiembrie 1997.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Costea Silvia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 381

din 14 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Mihai Constantinescu — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Popa Cristina Maria și Popescu Angela Gabriela împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997*).

Dezbaterea a avut loc în ședința publică din data de 7 octombrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 1.235/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de intimatele-reclamante Popa Cristina Maria și Popescu Angela Gabriela.

Prin Decizia nr. 56 din 20 martie 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, deoarece recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând, ci numai în termen de 6 luni, așa cum stabilește Legea nr. 17/1997 care a modificat textul atacat.

Împotriva deciziei sus-menționate, intimatele-reclamante au declarat recurs, în termen legal, considerând că recursul în anulare este neconstituțional în cazul imobilelor revendicate și pentru că această cale de atac limitează accesul la justiție prin monopolul procurorului general

asupra folosirii sale. De asemenea, se consideră că, prin declararea recursului în anulare, în cazul imobilelor revendicate, se neagă caracterul de putere în stat pe care îl are justiția.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este vădit nefondată, fiind lipsită de obiect.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Critica formulată de recurente nu poate fi reținută, întrucât, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 96/1996 a Curții Constituționale, faptul că recursul în anulare poate fi exercitat numai de către procurorul general nu este contrar Constituției, mai ales că celelalte părți din proces au posibilitatea exercitării căilor de atac prevăzute la art. 304 pct. 4 și la art. 317 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, instituirea de către legiuitor a unei atribuții exclusive — declararea recursului în anulare de către procurorul general — este justificată de un interes public și nu neagă caracterul de putere în stat pe care îl are justiția, chiar dacă privește imobilele revendicate, dreptul de proprietate putând fi dobândit și exercitat numai cu respectarea legii.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Popa Cristina Maria și Popescu Angela Gabriela împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 56 din 20 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

EDITĂR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial” str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.000 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.